

[Bjørn Elmquist]

ne måske allerede er blevet det. Og der kan vel heller ikke være tale om, at det kun er specielle kvindeorganisations- og kvindesyndspunkter, vi får sikret dér. Jeg synes, at en lige repræsentation, som man lægger op til, er o.k.; hvordan formanden så skal være udstyret, tør jeg ikke sige noget om – om det skal være en hermafrodit eller hvad – men det kan vi jo altid finde ud af. Om formanden i givet fald skal have den afgørende stemme i tilfælde af stemmelighed, kan også blive et ganske svært spørgsmål at tage stilling til.

Der er imidlertid forskellige ting i det socialdemokratiske forslag, som vi nok kan synes om, og jeg vil da også nok tro, at vi under udvalgsarbejdet kan finde en fordrage- lig linje og prøve at få arbejdet de to forslag så meget sammen; middeltallet mellem 30 og 17 må vel være 15, men det finder vi vel nok ud af. Jeg synes, vi må prøve at få en afklaring af det principielle og få fundet ud af, om der er noget betænkeligt i, at vi i folketinget udstyrer os med organer, der normalt hører til hos den udøvende magt.

I indenrigsministerens forslag tales der om personer, som skal besidde en særlig kompetence, en særlig ekspertise, og der tales om etiske, kulturelle og samfundsmæssige spørgsmål. Vi lægger i mit parti stor vægt på, at det bliver lægfolk, der kommer ind, og vi lægger også vægt på, at der er mulighed for, at folk fra vore kirkelige kredse kommer med. Man kan måske sige, at etik dækker, men etik er mere end videnskab, og da vi jo har en folkekirke her i landet, er der vel også noget rigtigt i, at de får mulighed for at komme med ind i dette centrale organ.

Jeg håber på, at sagen kan få en hurtig behandling, og at vi kan få forslagene sammenarbejdet, og her er jeg ganske enig med dem, der siger, at dette ikke må ende med at blive et partipolitisk spørgsmål; det skal ikke være et rivegilde, det er sagen alt for vigtig til.

Alice Faber (SF):

Ministeren siger i sin fremsættelsestale, at hun håber, vi på tværs af partiskel kan få en åben og positiv drøftelse af disse lovforslag. Det er vi meget enige med ministeren i at vi skal tilstræbe.

Ingen af os har patent på indsigt i etiske regler. De færreste af os har beskæftiget os med begrebet etik i skolen og under vores uddannelse. Det betyder, at de debatter, vi har haft i de senere år, har været meget udbytterige for os alle, og de folketingsdebatter, der har været om emnet, er for en gangs skyld god læsning; vi er kommet lidt nærmere på det menneskelige.

Nu er etikbegrebet nok også sluppet ind på et område, hvor modsætningerne er mindst. Det er i alle tilfælde et forholdsvist upolitisk felt, når spørgsmålene handler om livets begyndelse og slutning.

Senere kunne vi forsætte vores etiske snak på andre politiske områder, f.eks. om vi skal bruge millionerne til hjertetransplantation eller til sygdomsforebyggende arbejde, eller hvad der er etisk mest forsvarligt: at styrke de svage eller de stærke.

Vi er alle enige om, at vi har behov for et organ til at rådgive folketinget og befolkningen om den udvikling, som berører os så dybt. Der ser også ud til at være enighed om behovet for repræsentanter for almindelige mennesker uden specifikke faglige kvalifikationer.

Men lad mig begynde med § 1 i indenrigsministerens forslag. Indenrigsministeren har hele tiden ønsket et sådant organ lagt under sig, og det er vi nogle stykker der har problemer med.

Når jeg sammenligner de to forslag, som er til debat i dag, tror jeg, jeg forstår lidt mere af vores problemer. Indenrigsministerens forslag er lavet af teknikere, om end selvfølgelig efter politiske oplæg, men det er et forslag, der er teknisk-fagligt afgrænset. Det betyder, at det er operationelt for dem, som skal sidde i disse råd og nævn, men det kommer for os til at betyde, at det bliver for snævert defineret, at det kommer til at mangle nogle facetter.

I socialdemokratiets forslag er kommissoriet formuleret politisk bredt, og det kan komme til at betyde, at det bliver sværere for et udvalg at afgrænse det, men spørgsmålet er, om det ikke også er det politisk brede kommissorium, der er meningen, fordi det er det, vi som politikere har brug for lige nu. Vi har på fornemmelsen, at vi kun kender en lille flig af hele problematikken, og det er vigtigt, at vi fastholder, at der er meget, vi